

«ВИШУКАНИЙ ОБІД»

Пані Йом Йонсук збагнула, що в дорожній сумці немає гаманця, коли поїзд уже проминув Пхьонтхэк*. Проблема була в тому, що вона не пам'ятала, де загубила гаманець. Пані Йом укотре переконалася: її пам'ять слабшає. І це засмутило її сильніше, ніж зникнення гаманця. Обливаючись холодним потом, вона наружено намагалася пригадати, що відбувалося в поїзді й перед посадкою.

Коли пані Йом купувала квиток на швидкісний поїзд у касі Центрального вокзалу, гаманець точно був у сумці. Інакше вона не змогла б придбати квиток. Потім вона пів години просиділа в залі очікування, де на великому екрані показували новини. У поїзді вона на хвилюку закуняла, притискаючи сумку до себе, а коли прокинулася, розкрила сумку, щоб узяти телефон, і побачила, що гаманець зник. Пані Йом здригнулася від переляку. У гаманці були банківська картка, гроші, ощадкнижка, записничок — найважливіші речі. У неї перехопило подих.

Пані Йом замислилася. Думки завихорили в її голові зі швидкістю, яка не поступалася швидкості поїзда. Вона перемотувала спогади в зворотному напрямку, наче

* Пхьонтхек — місто приблизно в 60 км на південь від Сеула. — Тут і далі — прим. пер., якщо не зазнач. інше.

краєвиди, які миготіли за вікном. Як навіжена, белькотіла щось під ніс, хитала ногою. Аж статечний чоловік на сідньому сидінні занервувався й невдоволено кашлянув.

Та з глибоких роздумів пані Йом вивело не це покашлювання, а дзеленчання телефона з надр сумки. Її рингтон — пісня групи ABBA, це вона пам'ятала. Але назву пісні пригадати ніяк не могла. *Chiquitita? Dancing Queen?* «Ох, Дхунхі, онучечко! Геть твоя бабуся пам'ять утратила!»

Пані Йом ледь виловила із сумки телефон неслухняними від хвилювання пальцями. Лише тоді згадала, що пісня називається *Thank You for the Music*^{*}. Висвічувався номер, який починався на «02», — себто дзвінок був не з мобільного, а з міського номера. Пані Йом зітхнула, щоб заспокоїтися, і натиснула «Прийняти виклик».

— Алло?

Відповіді не було. Почувся тільки шум пожвавленого громадського місця.

— Хто це?

— П-пані Й-йом... Йон... с-сук? — невизначно спитав грубий чоловічий голос.

Здавалося, ведмідь прокинувся від зимового сну, вийшов з барлогу й уперше хрипко заревів.

— Так. Це я.

— В-ваш гаманець...

— Так, я загубила гаманець! Він у вас? Де ви?

— Я на... на...

— На вокзалі?

— Так. На Це-центральному вокзалі.

* Королева танців (з англ.) — Прим. випуск. ред.

** Дякую за музику (з англ.) — Прим. випуск. ред.

Пані Йом полегшено видихнула, але набік, щоб не почув співрозмовник. Прочистила горло й мовила впевнено:

— Дякую, що подзвонили! Я вже їду в поїзді. Але вийду на найближчій станції і повернуся в Сеул. Ви не могли б поки потримати гаманець у себе? Або віддайте його на зберігання на вокзалі. Я обов'язково вам віддячу.

— Мені н-нікуди йти. Я... в-вас до-дочекаюся.

— Гаразд. Де вас знайти на вокзалі?

— Б-біля ви-виходу на елек... тричку в а-а-аеропорт. Міні-м-м-маркет GS.

— Дякую. До зустрічі.

— Не хвилю-люйтеся. Я че-чекатиму.

— Дякую. Я скоро.

Після розмови пані Йом огорнуло дивне відчуття. Неприємний голос, схожий на ревіння звіра. Затинається. Безхатько, мабуть*. Сказав же, що йому нікуди йти, та ще й скористався таксофоном. Пані Йом збентежилася. Хоча незнайомиць і пообіцяв повернути гаманець, її страшило те, що він висуне якусь несосвітнену вимогу.

Проте навряд чи чоловік, який добровільно подзвонив і зголосився повернути гаманець, мав лихі наміри. Пані Йом подумала, що винагородить його чотирма купюрами по десять тисяч вон, які лежали в гаманці, і цього буде цілком достатньо. Нарешті у вагоні пролунало оголошення, що поїзд прибуває в Чхонан^{**}. Пані Йом поклала телефон у сумку й підвелася.

* Центральний вокзал відомий у Сеулі як місце скупчення безпритульних.

** Чхонан — місто за 90 км на південь від Сеула.

Телефон знову задзеленчав, коли пані Йом під'їжджала до Сеула в іншому поїзді. Заради профілактики старечого слабоумства вона почала підспівувати *Thank You for the Music*. Номер був той самий. Долаючи тривогу, пані Йом відповіла на дзвінок.

— Слухаю.

Почувся придушений чоловічий голос.

Пані Йом сказала наполегливо, наче бачила перед собою учня, який завинив:

— Кажіть!

— А-а-а... Па-пані... Я страшенно го-голодний і...

— І що?

— Мо-можна я куплю в мі-мінімаркеті ко-коробку... з о-обідом?

Душу пані Йом на мить zalив гнів. Але звертання «пані» й невибагливе бажання співрозмовника охолодили її.

— Так. Купіть собі попоїсти. І напій якийсь візьміть, аби не всухом'ятку...

— Дя-дякую, пані.

Невдовзі прийшло повідомлення, що з її картки списано кошти. Значить, чоловік телефонував з таксофона біля магазину. Такий голодний. Отже, точно завсідник Центрального вокзалу, приятель голубів. Безпритульний. Пані Йом уважно прочитала повідомлення про розрахунок карткою: «Мінімаркет GS. "Щедрий обід від Пак Чханхó". 4900 вон». «Напій не купив-таки. Ич, який скромний», — подумала пані Йом. Вона спершу боялася приходити на зустріч сама, але тепер вирішила, що цей чоловік не становить небезпеки. Хоч їй і було сімдесят і до неї вже насувалася деменція, пані Йом не втратила впевненості в собі. Зрештою, вона все життя з гідністю

вистояла біля шкільної дошки. Тож не сумнівалася, що зможе впоратися з будь-ким.

Опинившись на Центральному вокзалі, пані Йом відразу знайшла ескалатор, який веде до електричок в аеропорт, спустилася ним і побачила праворуч мережевий міні-маркет GS. Неподалік сидів на підлозі, як можна було здогадатися, зіщулений власник ведмежого голосу, мало не закопавшись носом у їжу в коробці. Пані Йом попростувала до нього. Переконання, що телефонував саме він, посилювалося з кожним кроком. А разом з переконанням — і нервові напруження. Скуйовджене довге волосся чоловіка злипло в тьмяні пасма, схожі на подерту шмату для підлоги. Одягнений він був у тонку спортивну куртку й бавовняні штани, колір яких не можна було визначити через забруднення, — чи то бежеві, чи коричневі. Він дуже дбайливо видобував паличками з коробки шматочки сосиски. «Так, безпритульний і є», — подумала пані Йом, набралася сміливості й підійшла зовсім близько.

Зненацька до чоловіка з обіднім набором підскочили троє, теж безхатьки. Налякана пані Йом зупинилася. Троє нападників, наче гієни, скрутили й повалили того, хто їв, і намагалися щось у нього відняти. Пані Йом безпорадно роззирнулася, але перехожі ніяк не реагували. Ніхто не збирався втручатися в бійку безхатьків — звичайну для них справу.

Чоловік упустив коробку з обідом, згорнувся калачиком, щоб захиститися від ударів. Один зі зловмисників схопив його за горло, а інші потягнули за руки й зрештою відібрали те, що він не хотів віддавати. Схвильована до нестями пані Йом упізнала свій рожевий гаманець.

Трое безхатків злісно копнули ногами чоловіка з обідом і кинулися навтьоки. У пані Йом затремтіли руки й ноги. Вона розгублено сіла на підлогу. А чоловік рвучко підвівся й накинувся на втікача з гаманцем у руці.

З жахливим ревом він схопив крадія за ногу й повалив додолу. Відібрав гаманець, але на нього напали інші двоє. В очах пані Йом блиснули іскри. Вона скочила на рівні й пронизливо заволала:

— Гей, паскуди! Відпустіть його негайно!

Несподіваний крик старої жінки паралізував нападників. Пані Йом вгатила найближчому сумкою по голові. Ударений безхатко скривився від болю. Усі троє почали відступ.

— Ївалт! Злодії! У мене гаманець украли!

Розпачливим криком пані Йом удалося привернути увагу людей навколо. Злодії кинулися навтьоки. А пані Йом підійшла до чоловіка з ведмежим голосом, який так і лежав, скорчившись, на підлозі, притискаючи до себе рожевий гаманець.

— Як ви почуваетесь?

Той підняв обличчя до пані Йом. Повіки набрякли від ударів, з розбитого носа сочилася кров, змішана зі шмарклями, волосся з бороди залізло до рота. Достоту як людина кам'яного віку, яка повернулася з полювання. Чоловік тільки тепер збагнув, що кривдники зникли, і неспішно встав. Пані Йом вийняла з сумки носовичка й простягнула йому.

У ніс їй прокрався їдкий характерний запах немитого тіла. Довелося навіть на хвилюк затамувати подих. Безпритульний відмовився від носовичка, помотавши головою, і витер носа рукавом. Пані Йом мимоволі

захвилювалася, що кров і шмарклі чужого чоловіка потраплять на її гаманець, але подумки дорікнула собі за таку думку.

— З вами все гаразд?

Чоловік кивнув і зазирнув пані Йом в очі. Під пильним поглядом вона замислилася, чи не зробила щось не так. Їй захотілося скоріше піти. Тільки треба було спершу забрати гаманець.

— Дякую, що зберегли мій гаманець.

Чоловік перекинув гаманець із лівої руки в праву й подав пані Йом. Але щойно вона простягнула руку, щоб узяти, знову притиснув гаманець до грудей. Уважно роздивляючись налякану жінку, він розкрив гаманець.

— Що це ви робите?

— А він... т-точно ваш?

— Так, звісно, мій. Навіщо б я приїхала по нього? Ви ж мені телефонували. Не пам'ятаєте хіба?

Безглузді підозри роздратували пані Йом. Чоловік тим часом спокійно порпався в гаманці. Знайшов паспорт і сказав:

— Назвіть но-номер.

— Гадаєте, я обманюю?

— Хо-хочу пе-перевірити. Я відчуваю відповідальність п-перед власницею.

— Там є моя фотографія. Не впізнаєте?

Безпритульний роздивився фотографію і жінку перед собою, насилу переводячи очі під розпухлими повіками.

— Н-не схоже.

Від розчарування пані Йом аж язиком цмокнула. Вона вже не сердилася.

— Ду-дуже с-старе фото, — додав чоловік.